

TÔI CẦN ĐẾN LÒNG CHÚA THƯƠNG XÓT

(Mc 1, 40-42)

Dẫn nhập

Các buổi cử hành phụng vụ trong Giáo Hội thường bắt đầu nghi thức thống hối. Thống hối là trở về với con người thực của mình, nhìn lại mình để biết mình là ai, là đặt những yếu đuối và thiếu sót của mình trước mặt Chúa, để xin ơn tha thứ và hoà giải.

Kyrie eleison. Criste eleison. Kyrie eleison – Herr erbarme dich. Christus erbarme dich. Herr erbarme dich. – Herr, ich bin nicht würdig, dass du eingehst unter mein Dach...

Chúng ta hay cầu xin Chúa thương xót. Nhưng chúng ta cảm được bao nhiêu phần trăm ý nghĩa của lời cầu xin ấy? Có thực sự lúc nào chúng ta cũng cảm thấy cần đến lòng Chúa thương xót?

Nhịp đi đầu tiên của một cuộc tĩnh tâm theo phương pháp Linh Thao cũng là nhịp sám hối. Chúng ta sẽ dừng lại cầu nguyện với câu chuyện Đức Giêsu chữa lành người bị phong hủi để nhìn lại cuộc đời mình, để thấy mình sự cần đến lòng thương xót của Chúa.

KHUNG CẢNH: Vết thương của một người cùi
Hình dáng: xấu xí và lở loét
Mùi: hôi thối khó chịu - Cảm giác: tởm lợm

ƠN XIN: Xin cho con được ơn nhận ra con người thật của mình, con người cần đến lòng thương xót của Chúa.

ĐIỂM GỢI Ý CẦU NGUYỆN

1. Có người bị phong hủi (c.40)

(1) Chiêm ngắm hình ảnh của người bị bệnh cùi.

- Bệnh cùi không phải là một chứng bệnh di truyền. Những người mắc bệnh cùi, ai cũng đã từng được sinh ra với một thân thể lành lặn đẹp đẽ. Hãy hình dung hình ảnh và vẻ đẹp của một em bé mới chào đời: da dẻ hồng hào mịn màng, dễ thương vô cùng! Nhìn vào đó để chúng ta hiểu xác tín của Giáo Hội: con người được tạo dựng theo hình ảnh của Thiên Chúa, giống Thiên Chúa. Con người tự khởi đầu là đẹp, là đáng yêu đáng mến.

- Một ngày nào đó, vì một lý do nào đó, virus bệnh cùi xâm nhập vào người bệnh. Thân thể vốn đẹp đẽ bỗng trở nên xấu đi, bị huỷ hoại từ từ. Nhiều chỗ trên cơ thể bị sưng tấy, ung mủ, bị bào mòn. Những ngón tay bị ăn cụt. Lỗ mũi bị mất từ từ. Gương mặt bị biến dạng. Cơ thể càng ngày càng trở nên xấu.
- Chúng ta có thể dừng lại ở hình ảnh này, và thử đặt câu hỏi: Suy nghĩ về hình ảnh ấy tôi có thấy có gì đùng chạm không? Hình ảnh người cùi có nói gì về tôi không? Về cơ thể của tôi? Về tâm hồn của tôi? Về con người thật của tôi?
- Hãy suy nghĩ về hành trình cuộc đời tôi:
 - o Có gì đó giống với hành trình cơ thể của một người cùi không?
 - o Hành trình sống là hành trình mỗi ngày tôi trở nên tốt hơn hay trở nên tệ hơn?
 - o Đời tôi: đang trong tiến trình thánh hóa tha hóa? Càng sống tôi càng xây dựng hay càng đánh mất những nét đẹp của buổi ban đầu mà Chúa đặt vào đời tôi?

(2) Tai hại của bệnh cùi

- Bệnh cùi huỷ hoại cơ thể. Nhưng huỷ hoại như thế nào? Bệnh cùi làm cho cơ thể mất cảm giác, không còn thấy đau. Khi không thấy đau thì không còn thấy sợ. Khi không sợ, người ta có thể làm bất cứ chuyện gì. Đó là cách nhanh nhất để huỷ hoại chính mình.
 - o *“mất cảm thức về tội lỗi, con người ngày nay có thể làm được mọi việc, ngoại trừ một việc duy nhất là làm người!”* (Tạ Duy Anh, *Thiên Thần Sám Hối*)
 - o Có cảm giác đôi khi làm tôi đau, nhưng đó là cách tốt nhất giữ tôi khỏi bị huỷ hoại, chỉ cho tôi biết đâu là giới hạn của mình. Cảm giác về tội lỗi cũng vậy: làm khó chịu, làm tôi sợ. Nhưng giữ tôi làm người, giữ cho tôi còn là tôi, còn là con Chúa.
- Tội giam hãm và ràng buộc con người
 - o Phản ứng của tội là che đậy. Để che đậy một lỗi nhỏ, người ta phạm một tội lớn hơn Ví dụ về trường hợp của Đa-vít trong Kinh Thánh. Đó là hướng đi của tội: làm cho con người nên càng ngày càng xấu.
 - o Có thể ví người phạm tội kẻ rơi vào một lũng bùn. Càng vùng vẫy thì càng chìm xuống...

2. Hành trình của người bị phong hủi

“Có người bị phong hủi đến gặp Người, anh ta quỳ xuống van xin...” (c.40)

- *Đến gặp Đức Giê-su*: một hành trình dài, hành trình ra khỏi mình, hành trình vượt qua nhiều chướng ngại, hành trình can đảm nhìn lại con người thật của mình.

- *Quy xuống - Van xin*: nhận mình là kẻ có tội, là kẻ yếu đuối. Biết rằng có những chuyện tự mình không thoát ra được. Biết rằng mình cần đến một bàn tay bên ngoài kéo mình ra khỏi lũng bùn lầy của tội đời. Biết rằng mình cần đến Chúa.

3. Đức Giê-su chạnh lòng thương:

Người chạnh lòng thương, giơ tay đụng vào anh và bảo: “Tôi muốn, anh sạch đi!”(c.41)

Dừng lại và chiêm ngắm thật lâu hình ảnh Đức Giê-su:

- *Chạnh lòng thương*. Đức Giê-su là người dễ rung động, dễ chạnh lòng trước vết thương của người khác. Chạnh lòng thương là khởi đầu của công trình cứu chuộc.
- *Giơ tay chạm vào anh*. Đức Giê-su chạm vào chính điếm mà những người khác muốn xa lánh. Người chạm vào chính vết thương. Đó là cú chạm có sức chữa lành.
- *Tôi muốn, anh sạch đi!*

4. Suy niệm về Bí Tích Hòa Giải:

- Điều quý nhất trong đời sống của một người Ki-tô hữu: luôn có cơ hội để làm lại từ đầu. Tình yêu của Thiên Chúa luôn lớn hơn tội của con người.
- Bí Tích Hoà Giải như một dòng nước mát của ân sủng, làm mới lại cuộc đời tôi.
- Nét đẹp nhất trong đời sống của một người Kitô hữu: theo Chúa không phải bằng một con người lý tưởng, nhưng bằng con người thật của mình. Đằng sau sự trung tín, không có gì đẹp cho bằng những giọt nước mắt của sự sám hối.

-----+

Trích TÔNG HUẤN “DUNG MẠO LÒNG THƯƠNG XÓT”

- *“Ở li trong nẻo đường tội ác chỉ đưa đến cảm giác trống rỗng và buồn thảm. Sự sống đích thực là một điều hoàn toàn khác. Thiên Chúa không bao giờ mệt mỏi trong việc dang tay chờ đón” – số 19.*
- *“Một lần nữa, chúng ta cần xác tín vững vàng về tầm quan trọng đặc biệt của bí tích Hòa Giải, một bí tích cho phép chúng ta như được chạm tay vào sự cao cả của lòng thương xót. Bí tích này là nguồn suối an bình nội tâm thực sự cho mọi hối nhân” - Số 17*
- *“Mỗi vị giải tội phải tiếp đón các tín hữu như người cha trong dụ ngôn người con hoang đàng: một người cha chạy đến gặp con, cho dù anh ta đã phung phá hết cả gia tài. Các vị giải tội được mời gọi ôm vào lòng người con thống hối đang quay về nhà, và bày tỏ niềm vui vì nay đã lại tìm thấy con” – số 17*